

EN LIDT FOR STOR MUNDFULD

”Jamen så er vi her,” siger fru Olsen, en velplejet ældre dame iført striktrøje og med stram knold i nakken. Hun stopper op ved en elegant smedejernslåge foran en majestætisk herskabsvilla.

”Mm,” svarer Egon, men værdiger hende knap nok et blik. Han har travlt med at stirre på huset. Herskabsvillaen var helt sikkert engang kvarterets pryde, men nu er dens mure befængt med efeu, og haven er et vildnis. En ugæstfri aura hviler tungt over det. Der er tydeligvis aktivitet derinde. Han kan mærke det helt ind i sine knogler.

”Det er mit barndomshjem, jeg vil så nødtigt sælge det,” siger fru Olsen og skutter sig, da en kold vind fejer hen over dem. Det er efterår, et særdeles ruskende, gråt og vådt et af slagsen, men nu trækker det også op til uvejr. ”Hører du efter?!”

Egon kan mærke fru Olsens stikkende, skeptiske blik. Han ved præcis, hvad hun tænker, som han står der høj og ranglet i sin mørkegrønne kedeldragt og med det proppede toolbælte om livet. Han ligner ikke just en mand, der har forstand på den åndelige dimension. Næ, han ligner nok mere en håndværker.

Som om hun kan læse hans tanker, siger hun: ”Sig mig, er du elektriker?” Hun glor på logoet af det blå lyn på hans brystlomme, som også pryder hans ryg.

Egon klør sig på hagen. ”En slags, kan man godt sige, men med speciale i negativ, paranormal elektroenergi. Men det forstår folk som regel ikke, så jeg foretrækker at sige, at jeg er i skadedyrsbranchen. Spøgelses er skadedyr, som skal udryddes.”

Fru Olsen fnyser, men Egon er ligeglad. Hun vil snart se helt anderledes på ham. Når hun finder ud af, at han er den helt rette til jobbet. I det samme fanger han en bevægelse i det ene vindue på 1. sal. Han kniber øjnene sammen. Er det en skikkelse, han kan se? ”Du siger, huset står tomt?” brummer han.

”Ja,” svarer fru Olsen. ”Det er ikke til at bo her, som ...” Hendes stemme skælver lidt, da hun fortsætter: ”... som situationen er lige nu.”

”Det forstås. Det er aldrig rart med skadedyr. Og slet ikke den hjem søgende slags.” Egon griber fat i havelågen, den jamrer rustent, da han tvinger den op. ”Så lad os kigge på det.”

Straks forsvinder skikkelsen fra vinduet.

Interessant. Egons ene mundvig trækkes op i et

begyndende smil. Så går han med lange skridt op mod huset.

Fru Olsen tripper efter ham. ”Så er du sikker på, at du kan klare jobbet?”

”Helt sikker.” Egon stopper foran hoveddøren og nøder med en håndbevægelse fru Olsen til at låse op, hvilket hun ignorerer.

”Det sagde præsten og den clairvoyante også, de var her i sidste uge,” vrisser hun og skuler til ham, som om hun allerede har målt og vejjet ham og fundet ham for let. ”Og alle før dem.”

Hun gisper, da Egon tager fat i hendes skuldre, som er overraskende spinkle under den tykke striktrøje, og kigger hende ind i øjnene. ”Du har intet at bekymre dig om, fru Olsen. Jeg er spøgelsesjægeren. Jeg er ikke som alle de andre.”

Fru Olsen glipper med øjnene og åbner munden, men ikke en lyd kommer ud af den.

Egon sukker, han har tydeligvis hylet hende ud af den. Han smiler beroligende til hende og gør så et nik mod døren. ”Hvis du vil være så venlig.”

Fru Olsen famler sine nøgler frem, stikker den rigtige i låsen og skal til at dreje den rundt, men kommer så åbenbart i tanke om noget og stivner.

”Men I er da flere, er I ikke? Du skal vel ikke være her alene? Hvad nu, hvis det ... øh ... er farligt?”

Egon smiler overbærende. ”Jeg arbejder altid alene. Jeg foretrækker det sådan.” Han blinker kækt til hende. ”Desuden er langt de fleste spøgelser ikke farlige.”

Fru Olsen spjætter, da han lægger sin hånd over hendes og drejer nøglen om.

Med en langtrukken knirken svinger døren op, og en mur af kulde rammer dem.

Fru Olsen træder nogle skridt baglæns. ”Uha.”

Egon fortrækker ikke en mine. Han nikker bare vidende frem for sig og griber så fat i sit toolbælte, mens fru Olsen tripper nervøst ved siden af ham.

”Måske skulle jeg hellere ...” begynder hun.

Egon afbryder hende. ”Ser du, fru Olsen, der findes tre typer spøgelser. Type 1, som der er langt flest af, er blot faret vild og kan ikke finde porten til Efterlivet.” Mens han taler, tjekker han skodesløst, at han har de vigtigste ting i sit toolbælte: sølvsprayen, sollygten, saltbomberne, jernkniplen, EMF-måleren og dirken.

Der høres torden i det fjerne, og fru Olsen farer sammen. Hun skæver op mod himlen. Mørke, ja, næsten sorte skyer ruller ind over dem. ”Altså, du vil nok helst arbejde i fred, så jeg ...” Hun træder et skridt baglæns.

”Type 2 skal hjælpes lidt med at se lyset,” fortsætter Egon, og fru Olsen går i stå. ”De kræver lidt korporlig overtalelse, hvis du forstår, hvad jeg mener?” Han ser sigende på hende, mens han roligt afprøver, om sølvsprayen og sollygten nu også virker.

Hun ser hjælpeløst på ham. Det sitrer ved hendes ene øje.

Egon klapper tilfreds på toolbæltet. Alt er, som det skal være. ”Næ, type 3, du ... Se, de er nogle nederdrægtige skadedyr og meget sjældne. Dem kan man dø af! Men sådan en er jeg desværre ikke stødt på.” Han blinker til hende. ”Endnu.”

Fru Olsens øjne bliver store. Hun ligner et spøgelse, der er trængt op i en krog.

Egon hiver sin EMF-måler op af bæltet og holder den frem foran sig mod huset. Målerens viser svinger helt op i det røde felt. ”Nå da da.”

Han smiler og ser på fru Olsen. ”Jeg tror hellere, du må gå nu.”

Det skal han ikke sige to gange. Fru Olsen ser taknemmeligt på ham. ”Åh! Jamen så pøj pøj med det da,” kvækker hun, og så skynder hun sig væk, overraskende hurtig af så gammel en dame at være.

Men det ser Egon slet ikke. Han er fokuseret på huset nu. Han ruller med skuldrene og knækker nakken. Et lille smil spiller om hans læber. Showtime!

